A gyerekkorból:

Tudom, hogy csak azért vagytok velem, mert nekem mindig van csokim. Nem baj, mielőtt lejár a szavatossága, úgyis megszököm. Elmegyek a világ végére, csak az a baj, hogy az útnak mindig előbb van vége, mint a világnak, így aztán le kell kanyarodnom egy másik, világnál rövidebb útra... Pedig tudom, hogy ez meg a szomszéd utca a világ (a Honvéd meg a Jókai), és amikor azt mondjátok, hogy kirándulni megyünk, valójában körbe-körbe járunk, s ti mindig átrendezitek a díszleteket, mint a filmforgatáson. De akkor hol készülnek a filmek? Mindet a mi utcánkban forgatják? Még egyszer sem láttam itt filmforgatást. Vagy lehet, hogy én igazából egy filmhős vagyok, és nem is létezem? Lehet, hogy én csak úgy kitaláltam magam? De hát ez azt jelenti, hogy nem mehetek világgá, először is, mert nincsen is világ, másodszor is, mert minek menjek bárhová, ha itt is bármit ki tudok találni, magamat is, a világot is…, háát, Anyát azt nem, meg az ebédet sem, az ebédet csak Anya tudja kitalálni. Te jó ég, de hát mindahányan éhen halunk, ha Anya elfelejt ebédet kitalálni! Segítenem kell neki…

Segítek. Jó leszek. Kísérő leszek a likőr mellé, és segítek hazakísérni Misi bácsit, ha már túl sokat ivott.

– Anya, segítsek kiteregetni a leveleket, hogy gyorsabban száradjanak? Kiteszem a virágokat is, hogy végre már tavasz legyen!

– Anya, szedjek felhőt a madártejbe?

– Jó-jó, Anya, nem alszom sokáig, de visszabújik belém az ágy, mert a tükörben rájöttem, hogy nem is én fekszem rajta, hanem ő rajtam, ezért nem tud aludni nélkülem. Szegény ember az ágy, mert beszélgetni csak a nagypapával tud, mert neki ropognak úgy a csontjai, hogy ágyrecsegésül perfekt tud beszélni.

– Jó-jó, kelek már, bezzeg a nagymama mindig alhat! Múltkor is átrendeztétek az utcát, és elmentünk állítólag a nagymama temetésére, amit én azért nem hiszek el, mert a nagymama ott se volt. És akkor azt mondtátok, hogy „öröklétre szenderült”. Hm… jó lehet az az öröklét, ott biztos nem kell mindig nőni, meg tanulni, és mindenre van idő, és ott biztos tényleg felhőből

meg madárból van a madártej.

A boldogságos vakságba ejtő korból:

Nyár van, szivárvány éjszaka. A sötét fémből, tollból, zuhanásból és lombokból tevődik össze. Néma pillantásaim, mint alvó madarak szárnyalnak befelé. Figyelem távoli kiáltások fényjeleit. Tájékozódok. Körültapogatom a létezést. Míg tűnődök, a gömbforma végtelen a semmibe gurul. Édes ágakat és zizegő leveleket szaglászok. Megfejthetetlenül magas fák ringatóznak, táncuk illatos, láthatatlan pantomim.

Csak a testtelen szél terel, visszhangként lépkedek, mint a visszaverődő sötét. Keserű köveken és sós homokdűnéken átérkezek a kertbe,

gyönyörűségben fulladozva, virágporos orral.

Az elkergetettek és megkergetettek korából:

Vándorútra kéne mennem, de csak egyhelyben keresgélek, miközben napi 2000 új kátyú keletkezik az utakon és egyre drágul a benzin. Ha olyan átlátszó lennék, mint az ablaküveg, akkor lehet, meglelnélek magamban és plusz örömöt jelentene, hogy jégvirágossá fagyhatna törékeny üvegtestem. Bár, ha jobban belegondolok, akár így is megfagyhatok a hideg földön, pedig az árnyékom alattam elég kéne legyen lepedőnek, de hiányoznak az ágyék-ágyak, a lakásmeleg-ölmeleg nappalik éjszakái.

Mégis éhes vagyok, pedig az ég füstösre-feketére sült szmogpogácsa felettem, és egyre zabálom a félforró vershamburgereket, a buta tészta meg rátekeredik a nyelvemre, mintha csokolózni akarna velem. Utcasarkon köpködöm fogcsikorgatásom őrölte szilánkos szavaimat, de néha félrenyelek, s akkor aztán napokig olyan beteg vagyok, hogy csak az égre bírok felhő-graffitiket írni, persze oda is csak akkor, „ha már minden összetört”. Csakhogy az ég is összetörik, esőcserepei szúrják át hetedhétországon magamon cipelt bőrömet, a tapasztalat meg leázik, mint a kosz. Örüljek? Tabula rasa követhetek el újra minden hibát!

A lommá tevő és posványgyümölcsöt hajtó korból:

Olyan fárasztó ez a magunknak-levés… Mint nappal is virrasztó árnyak, a parkban elnyúlunk. A padon lim-lom, szétterülve virágzik nyomorúságunk. Szellemjárás van suhogó vénáinkban, halott énjeink kóborolnak ereinkben, s körbe-körbe hajt motolla szívünk. Kacatokkal tömjük magunkat, míg fel nem hasadunk, fólia-bőrünk megfeszül, ránk tapad. Ömlesztett sajt a képzelet, kitölt minket. Csak nyámmogunk egy padon, míg belep az álom nemespenésze.

+1 korból (a költő korából):

Vonszolom magam kertek alatt, tenger alatt – alvajáró koldus.

Éhesen lesem az életet, ezt a gyümölcsöt érlelő gépezetet, ahogy a fákon mint lógó hangjegyek delelnek a gyümölcsök, majd leesnek és megsötétednek, akár talpamon a por, városban a beton.

Hideg-meleg tájak úsznak a levegőben…

Szélfútta arcokat felejtek és jegyzek meg egész életemben, csak a kutyák egyformán hálásak bárhol a földön, ha enni kapnak, a madarak már össze-vissza csapkodnak szárnyaikkal, és a levegőben emésztik meg azt, ami a föld vagy a tenger mélyén termett. De ők legalább hallhatóan énekelnek, ellentétben a halakkal, akiknek követhetetlen szálka anatómiájuk, folyékony lélegzetvételük, s akikre Isten bízta tökéletes versét, a szavak nélküli, néma tátogást.

Viola Szandra